

МАЛКИЯТЪ ЧЕТЕЦЪ

Денчо налита на книгата като гладно врабче на про-со. Нищо, че срича. Ще седне, ще разтвори книгата, ще наведе русата си глава. За всѣка буква ще поизтегли малкото си вратле и ще мръдне прѣстето си на дѣсно по реда. И за всѣка буква гласчето му трепери като звѣнче на агне. Като се запъне нѣкъде, ще пита:

— Нали ф, бе тате?

Бай Стаменъ гледа най-малкия си синъ и се радва.

— Ф, Денчо, ф. Карай по-нататѣкъ.

Но до една буква Денчо пакъ се запъна. Подигна глава. Синитѣ му като метличина очички загледаха татка си.

— Тате, кажи тая буква!

Бай Стаменъ отиде задъ гърба на малкия четецъ, погледна, кжде е спрѣло прѣсчето му, и рече:

— Кажи ти, Денчо.

— Л, — и Денчо започна да се смѣе.

— Ето коя буква е л, — и бай Стаменъ сложи едрия си напуканъ показалецъ на истинската буква.

— Кажи бе, тате, че не мога да я кажа. Знамъ я, ама не мога...

— Р. — Кажи р.

— Л!

— Още си малѣкъ за тая буква. Карай по-нататѣкъ, и безъ нея може.

И бай Стаменъ пакъ седна на столчето.

Денчо закѣлва буквитѣ. Като кажеше името на всѣка буква отъ една дума, той връщаше прѣстчето си отначало и на единъ дѣхъ изричаше цѣлата дума.

„То-га-ва, тогава холата били много силомаси. Точка. Тул-ци-тѣ, тулцитѣ били зли и мѣчили бѣлгалитѣ. Пакъ точка“.

— Истина ли, бе тате?

— Кое?

Че тулцитѣ мѣчили бѣлгалитѣ...

Бай Стаменъ трѣбва да знае всичко. Така мислѣше Денчо. Той погледа детето си, почеса се задъ ухото и отговори:

— Истина е, Денчо. Щомъ пише въ книгата, истина е.